Bartomeu S.A.

«La llista de despropòsits s'explica més en clau de saqueig que d'acció inconscient de l'expresident, perquè no es pot deixar el club als ossos només per incompetència»

Ferit a la gespa i esquelètic als despatxos, el Barça persegueix un diagnòstic afinat per saber com de llarga serà la recuperació, assumit com té el culer que aquest no és un mal que es cura en dos dies. I cada prova aporta informació més preocupant sobre l'estat de salut del club, empetitit per la llosa del deute, que no el deixa competir perquè gairebé ni li permet respirar. El resultat de la *due diligence* -presentada de manera tan crua com planera pel CEO, Ferran Reverter- és una radiografia dolorosa: indica la profunditat dels danys i evidencia que el forat és producte d'una gestió negligent de la junta directiva de Josep Maria Bartomeu, que acumula raons per figurar en lloc preferencial en el museu dels horrors del barcelonisme.

Està tan desorientat el soci, que no sap si emprenyar-se i renegar o resignar-se i sobreviure emocionalment al desastre, actitud que canvia en funció del calendari de partits de l'equip i dels titulars descoratjadors que arriben del Camp Nou. Reverter n'ha encadenat uns quants en l'explicació minuciosa de l'auditoria, potser el primer relat que permet contextualitzar l'adeu de Messi. Es coneixien els 1.350 milions de deute i que l'estadi queia a trossos, també que la desproporció de la massa salarial hipotecava els comptes, però no s'havia documentat que "es compraven jugadors sense saber com es pagarien" -amb el conseqüent sobrecost per a fitxatges que ja eren cars, com els de Coutinho i Griezmann- ni que el club estava en "fallida comptable" a l'abril, una amenaça que hauria conduït a la dissolució en cas de no tenir el paraigua de la massa social.

Tampoc s'havia ratificat que la planificació de l'Espai Barça era un desori ni que hi havia periodistes a sou de la directiva -afirmació que hauria d'anar acompanyada de noms-, per bé que després del *Barçagate* no sorprèn la deriva de Bartomeu per crear estats d'opinió interessats de forma matussera. La llista de despropòsits s'explica més en clau de saqueig que a l'acció inconscient dels antics gestors, perquè no es pot deixar el club als ossos només amb un exercici d'incompetència. Per força, hi ha d'haver mala fe. Bartomeu sabia el que es deia quan l'estiu del 2020 va reduir la malaltia del club a una crisi esportiva, per assenyalar la gespa i preservar la llotja. A la directiva estaven al cas que les teranyines ja s'havien apoderat de la caixa, perquè es demanaven crèdits a última hora per pagar nous futbolistes. Eren dies en què ningú podia tapar les vergonyes, ni tan sols les veus amigues.

El Barça viu el present com un malson perquè intueix que el futur és encara més tèrbol. Era impossible que l'entitat no passés un període de penúria després de la marxa de Messi, però el tràngol hauria estat menys costerut de superar sense l'autolesió permanent. Laporta ha improvisat massa en els darrers mesos perseguint una sortida al laberint econòmic que tant ha condicionat la planificació esportiva, però el descontrol financer porta la firma de l'anterior directiva. Convindria recordar-ho si es comença a conjugar el debat de la conversió en societat anònima esportiva en nom de la supervivència, paraules que avui són un tabú al Camp Nou. Seria l'obra pòstuma de l'expresident, l'última estocada de Bartomeu S.A.